

Tony Nguyễn - Liệt toàn thân nhưng không liệt ý chí

Tác Giả- Nguyễn Lan/Nguyễn Việt
Thứ Năm, 11 Tháng 2 Năm 2010 13:11

Vì bệnh míng, dùng máy tính bệnh đừ

GARDEN GROVE (NV) - Hình ảnh người họa sĩ liệt Nguyễn Việt trên chiếc xe lăn với những ngón tay nhúng liến với những bệnh phàn trên cơ thể khi lên nhàn giời thànng cho mọt tác phẩm của mình đã khiến tôi chú ý.

Thêm vào đó, giọng nói người bệnh, chậm chạp, đờ đẫn, khó khăn, pha trộn tiếng Việt và Anh của người họa sĩ càng thôi thúc tôi phải tìm hiểu câu chuyện về tác giả của những bức tranh đờ đẫn về bệnh míng.

Vì bệnh míng, dùng máy tính bệnh đừ

Người họa sĩ đó là Tony Nguyễn, 32 tuổi.

“Ba đã mua sơn đờ đẫn trong nghĩa trang cho Tony”

Tony Nguyễn - Liệu toàn thân người không liệt ý chí

Tác Giả: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt

Thứ Năm, 11 Tháng 2 Năm 2010 13:11

Tôi tìm được ngôi nhà Tony đã ở hơn 11 năm qua, vì nó an dưỡng Garden Park.

Tony nằm trên giường, chỉ có cổ và ngón tay trên miệng nhúng đang múa trên giá và đấm kê ngay tầm.

“Em đang vẽ cảnh nhợt nhạt thành phố ở Italy,” Tony trả lời câu hỏi của tôi sau khi cô giáo dạy vẽ giúp Tony lấy chỉ có ra khỏi miệng.

“Đã bao giờ Tony được Ý chí chưa?” - “Chưa. Em xem người bạn hình rùa tôi sáng tạo thêm.” Số tôi không nghe rõ được giọng nói khó khăn của mình, Tony chỉ mỉm cười và nói thêm câu trả lời.

Tôi nhận mình chỉ có khả năng nghe nói tiếng Việt được 40%, Tony trò chuyện với tôi bằng cả hai ngôn ngữ.

Tony sinh ra trong gia đình có 4 chị em, “Em có chị lớn, còn em là con trai lớn.”

Tony theo ba và bác đi vượt biên hỏi nhậu, “lúc mẹ y tu em cũng không nhớ nữa.” Hiện giờ ba Tony đã trở về Việt Nam sống, mẹ và a được chuyển bọ lãnh sang Mỹ cách đây hai năm.

Tony Nguyễn (gà), bạn liệt toàn thân, với tác phẩm “Vô Địch” đoạt giải nhất trong cuộc thi vẽ bìa báo Xuân Việt Tide 2010. Bên trái là ông Na Nguyễn, giám đốc Garden Park, và cô giáo dạy vẽ Elizabeth Phạm Thu Hằng. (Hình: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt)

Tony Nguyen - Liệt toàn thân nhặng không liệt ý chí

Tác Giả: Ngác Lan/Ngái Viát

Thứ Năm, 11 Tháng 2 Năm 2010 13:11

Tôi tôi, chằm rãi, rớt ló phép, Tony lòn lòn nói tôi nghe nhặng đi u tôi mu n bi t. Tony nói ti ng Vi t, ch nào nghe tôi h i i, Tony l i tr l i b ng ti ng Anh, cho ch c ăn!

Ng p ng ng, dè d t m t lúc lâu, tôi nêu th c m c c a mình, “Lý do nào Tony vào đây?”

“Em b xe đ ng.” - “Khi đó, Tony bao nhiêu tu i?” - “Em 19 tu i, đang là art technician.”

Tôi nhìn vào g ng m t Tony. Tony nhìn tôi. Tôi c nén m t ti ng th m nh b ng cách c n nh môi mình.

19 tu i. M t cú đ ng xe. Ch n th ng c t s ng. Li t c ng i t c xu ng chân. Còn gì nghi t ng h n?

Mi ng sticker dán phía tr c vành nón chính là sensor Tony Nguyen dùng để đi u kh n máy vi tính, để “làm phim, graphic, art, nghe nh c, coi phim, làm m i th .” (Hình: Ng c Lan/Ng i Vi t)

Ông Na Nguyen, giám đ c Garden Park, cho tôi bi t, “Ba Tony, khi y, đã mua s n mi ng để làm n i chôn Tony trong Peek Family.”

Ch v y, để cho tôi hình dung nh ng gì mà Tony đã tr i qua. Đau đ n. Tàn kh c.

C&ng&i Tony, gi& đây ch& còn ho&t đ&ng đ&c & m&i cái đ&u. Có đ&u, đó không ph&i là m&t cái đ&u bình th&ng.

Ng&i h&a sĩ v& b&ng mi&ng

“Em & Garden Park 11 năm. Tr&c khi vào đây em n&m & b&nh vi&n gì, em quên tên r&i.” Không đ&i tôi h&i, Tony ti&p t&c nói ch&m ch&m, “& đây vui, y tá t&t l&m, chú Na cũng t&t. Everybody is good.” Tony v&a g&t g&t cái đ&u và ch&p m&t đ& di&n t& cho tr&n v&n ch& “is goood.”

Tôi b&ng nh&n ra Tony có cách nói chuy&n r&t hay, đ&c bi&t, khi&n ng&i ta ph&i b&t c&i.

Tony h&c v& đã 5, 6 năm nay, đ&u tiên v&i m&t cô giáo ng&i M&. Tôi không có đ&u ki&n g&p bà giáo đ& h&i xem bà đã h&ng đ&n Tony nh& th& nào trong nh&ng b&c ch&p ch&ng đ&u tiên làm ng&i h&a sĩ v& b&ng mi&ng.

Tôi ch& có đ&p nói chuy&n v&i cô Elizabeth Ph&m Thu H&i, cô giáo th& hai đ&y v& cho Tony, bên c&nh cô giáo ng&i M&.

Cô Elizabeth k&, “Tôi đ&y cho Tony đ&c 2 năm. M&ng c&a nh&ng ng&i h&a sĩ nh& tôi đ&u mu&n đ&c đ&y v& & nh&ng tr&ng l&n, h&c lên cao. Nh&ng t& khi g&p Tony thì t&t c& đ&u đã thay đ&i.”

Cô Elizabeth nói Tony đã là m&t h&a sĩ tr&c khi cô b&t đ&u đ&y Tony. H&ng tu&n cô ch& đ&n đ& 'mix' màu, th&o lu&n v& nh&ng b&c tranh, đ&a ra ý ki&n, “còn m&i s& là Tony quy&t đ&nh.”

Tony nh& cô l&y màu vàng và tr&ng đ& ti&p t&c b&c tranh đang v& đ& dang. Cô h&i, “Tony mu&n vàng ch&m tr&ng hay vàng hòa v&i tr&ng?” r&i “Tony mu&n c& lo&i nào?” L&y c& và màu theo đúng ý h&a sĩ, cô đ&a c& vào mi&ng Tony.

Tony Nguyễn - Liệt toàn thân nhưng không liệt ý chí

Tác Giả: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt

Thứ Năm, 11 Tháng 2 Năm 2010 13:11

Tony Nguyễn mới chỉ c c trong miệng mới cách v ng chãi, h i ng c đ u cao lên đ đ u khi n c u n l n trên b c h a c a mình mới cách t tin, nh nhàng, nh ng đ t khoát.

Tôi t h i c n ph i m t bao nhiêu th i gian đ có th làm đ c nh v y nh ?

H t c nh n, l i đ n c nh . H t n u nh t, xanh l t, l i đ n “only water.” Ng i h a sĩ v b ng mi ng ra “order,” cô giáo h i l i cho th t đ u ý. Tony l phép, nh nhàng. Cô ân c n, t m . Nhìn cách cô giáo và Tony làm vi c v i nhau m t cách nh p nhàng, ăn kh p, tôi l i nh đ n đ u cô Elizabeth nói, “Không ch là chuy n đ y v cho Tony, mà khi làm vi c v i Tony, tôi c m th y h nh phúc, c m th y có s hòa quy n gi a tình c m và công vi c đ y h c. Đi u này tr c đ y tôi ch a c m nh n đ c. Nói đ u h n, Tony đã làm thay đ i cu c đ i tôi.”

Tony có nh ng kh năng đ c bi t k l v h i h a, bên c nh m t ý chí, ngh l c và ni m tin yêu vào cu c s ng. Tranh v c a Tony là s hòa tr n c a c hai tr ng phái Đông Tây. M i b c tranh c a Tony là m t câu chuy n, nh ng câu chuy n b ng màu s c.

Tr c khi b tai n n, Tony đã mong mu n mình tr thành m t h a sĩ. “Hi n gi em đang là h i viên c a m t h i cũng bao g m nh ng ng i v b ng mi ng. Em tìm ra h i đó trên website, xin gia nh p và g i tranh sang đó cho h tri n l m,” v n b ng gi ng nói t t Tony khoe v i tôi.

“Tony tìm ra trên website là sao? Tony có th s đ ng máy vi tính?”

“Em bi t s đ ng máy vi tính.”

S đ ng máy vi tính b ng... đ u

Đ u làm tôi kinh ng c h n c chuy n Tony v b ng mi ng là cách mà Tony s đ ng máy vi tính.

Trở lại khi trở thành một họa sĩ, Tony trở lại qua 15 tháng học sử dụng máy vi tính bằng... đó.

“Chắc có thể y cái sticker phía trước nón em không? Em xài cái đó để đi u khi n computer. Nó là cái sensor.”

Ra là vậy. Thế nào tôi thì hỏi thì sao Tony lại cứ luôn đi nón ngay khi đang n m.

“Tony có thể làm gì trên máy tính?”

“Em đã học graphic design. Em làm phim, edited phim.”

Thấy tôi tròn mắt, Tony cười để ý, “Nothing is impossible. Mình muốn là được à!” Tôi cười nhìn Tony lại để nói nh, “Không tin được!” - “Nothing is impossible.” Tony không để nh lại một cách để y tin.

Tony cho tôi xem cách Tony sử dụng máy tính.

Cũng như chiếc giá vẽ, chiếc máy tính để để vẽ và tất m sử dụng cho Tony. Tôi nhìn vào màn hình, thấy hình mũi tên chụm lại trên đó, như thể mình đang nhấp “mouse.” Để Tony nhúc nhích nh nhàng để đi u khi n mũi tên đó theo ý mình.

“Ai cho Tony sử dụng cái đó?” - “Em đi học, rồi em nói social worker em cần cái sensor để đi u khi n.” - “Tony nói rồi người ta làm cho Tony học?” Tôi tò mò hỏi. Ai ngờ, Tony vẽ và trở lại vẽ a cười nh ch ch quê tôi, “Người ta không có làm. Em nói người ta đi mua.” A, ra là vậy.

Nhưng tôi cứ thắc mắc, “Ai gợi ý cho Tony dùng cái sensor đó như một con mouse?” “Em nghĩ ra và em nói với người ta.”

Tony Nguyễn - Liệt toàn thân nhưng không liệt ý chí

Tác Giả: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt

Thứ Năm, 11 Tháng 2 Năm 2010 13:11

Tony cho tôi xem phim Tony làm. Giọng nói kiêu hãnh của anh. Trong đó một cậu bé đang vẽ mê say theo tiếng nhạc rền rã. “Em làm phim 'Tony đang vẽ'.”

Thầy tôi cười xoa, “Làm sao mà Tony có thể làm được kia chứ?” Tony cười hiên ngang, “Mình muốn là được. Nothing is impossible. Nothing is impossible.”

“Em làm nhanh lắm đó, 'faster, high speed,' trong một tiếng. Hồi trước có cái em làm một hai tiếng, bây giờ thì có bảy phút thôi,” Tony thích thú khoe tiếng khi thầy sỗ thán phục qua vẻ mặt tôi.

Tony dùng computer để “làm phim, graphic, art, nghe nhạc, coi phim, làm mọi thứ.”

“Thầy có chat được không?” - “Không có chat, chỉ gọi điện cho bạn.”

Tôi hỏi, “Tony có thể điều khiển sensor như trên mặt bàn phím?” Tony bảo, “Được, nhưng trước đây thôi. Bây giờ em set up chương trình 'voice recognition,' nó chỉ làm sao em làm theo nó. Thành ra bây giờ em muốn viết thì em nói rồi nó viết cho em, em nói nó in ra.”

Tôi đi tìm nguồn nhiên này để nghiên cứu khác.

Tôi nhìn Tony say sưa gõ vào máy tính, chuyển đổi chương trình này sang chương trình khác, chỉnh sửa phim, sang yahoo, vào youtube, gọi điện, như thể người ta đang như những người “nhập chuốt” vậy.

Làm sao có thể làm được một cậu bé như anh điều khiển đó chứ! - “Mình muốn là mình làm được thôi à!”

Vấn đề gì anh nói rồi để biết cả mình, Tony tiếp, “Lúc đầu mọi sự đều trong tầm tay, một ít. Giờ thì em control very well. Lúc đó học một, nhưng mình thích và thầy mình thành công nên

mê.”

“Nothing is impossible. Mình muốn là được à!”

“Bây giờ Tony còn theo học vì tính nãa không?” - “Bây giờ em không học nữa. Mệt quá. Đi không nổi.” Tony cười thú nhún.

Đã có thể cho Tony theo học vì tính bên ngoài trong suốt một thời gian dài như vậy là cả một sự hỗ trợ với công sức của nhiều người. Chỉ hình dung cách dắt Tony lên xe lăn, rồi đưa ra ngoài, rồi cho Tony lên xe hơi, chỉ đến trường, cho Tony lên xe lăn trở lại, đưa vào lớp.

Đâu chỉ đơn giản là vậy, làm sao để một người chỉ còn nhúc nhích được cái đầu đi u khi n chỉ có máy tính như một người bình thường, có phải là chuyện nhỏ?

Một kỳ công.

Ý chí và nghị lực của Tony là vô cùng, nhưng tình cảm của mọi người ở Garden Park đối với Tony cũng không bỏ bần.

“Cho đến bây giờ, Tony vẫn là đứa như thế này, trong viện dưỡng lão này. Nên mọi người ai cũng thương Tony hết. Lại thêm Tony quá thông minh, dũng cảm và lòng phép nãa,” ông Nguyễn, giám đốc Garden Park nói. “Tôi xem Tony như con cháu mình vậy.”

“Lúc đầu của mọi bệnh tật, Tony có cảm thấy chán ghét cả thế giới này không?” Tôi hỏi

“Có.” Tony trả lời. “Khi thế này, em cảm thấy không còn muốn sống nữa. Nhưng rồi em nghĩ nếu em không vượt qua, giờ n đã hết mọi đau thì mình sẽ không sống được.”

Tony Nguyễn - Liệu toàn thân chúng không liệ t ý chí

Tác Giả: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt

Thứ Năm, 11 Tháng 2 Năm 2010 13:11

“Tony mất bao lâu để thay đổi để c suy nghĩ đó?”

“Lâu đó. Khoảng 6 năm. Bây giờ thì em đã nghĩ khác hoàn toàn rồi. Có lúc cũng buồn nhưng không buồn lâu,” Tony nói với tôi, hay như đang nói với chính mình.

Bằng giọng đầy tình cảm, Tony tiếp, “Bây giờ, em nghĩ mọi việc đã tốt hơn, bởi em thấy em cần công việc vui vẻ. Em có nhiều bạn làm, bạn tốt. Có thầy giáo, có những người trợ giúp, ai cũng thương em. Em cũng thương mọi người.”

Tôi hỏi có bao giờ Tony giận ai không. Tony kéo dài chữ “nooo.” “Em luôn tha thứ. Mình giận ai chỉ khổ cho mình thêm.”

Tony nói tôi nghe Tony luôn làm mọi thứ cho cuộc sống Tony luôn bận rộn, như nghe nhạc, làm phim, edit phim, xem phim, vẽ tranh. “I do everything and make my life's always busy.”

“Tony có ước mơ gì không?”

“Bây giờ em chỉ có một ước mơ duy nhất là trở thành một nhà sản xuất giỏi. Em đang công việc hết mình để biến ước mơ của mình thành sự thật, trở thành một nhà sản xuất chuyên nghiệp. Nothing is impossible.”

“Đó là ước mơ của em và nothing can stop me, không gì có thể ngăn em được.”

Tôi ra về, mang theo tiếng cười giòn tan của Tony Nguyễn, người nhà sản xuất bóng miêng, số đông máy vi tính bóng đèn, cùng câu nói, “Nothing is impossible, không gì là không có thể.”

Chỉ với một cái đèn, nhưng Tony đã biến đèn thành cái đèn đó để thực hiện, nhưng hoài bão, nhưng

Tony Nguyễn - Liệt toàn thân những không liệt ý chí

Tên: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt

Tháng: 11 Tháng: 2 Năm: 2010 13:11

Chúng tôi, những đam mê, và hèn hạ, đã suy nghĩ những điều nhân bản nhất.

Nhìn Tony, tôi bỗng thấy cuộc đời này, đáng yêu và đáng sống biết bao.